

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: I Vittenberg, i Sachsen-Land

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "I Vittenberg, i Sachsen-Land", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944, 1944-1964*, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig11val-shoot-workid60316/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944

9 O Christenhed! kom det ihu!
Troc Herren til det Bedste!
Og beed, at Han sit Løfte nu
Ved Aanden vil stadfæste;
Saa det maa høres paa vort Chor,
At Himlens Fugle paa Guds Jord
For Vuggerne har sjunget!

No. 8.

- 1 I *Vittenberg*, i Sachsen-Land
Der er en Grav tilskue,
Der hviler sig en from Guds-Mand
Alt under Kirke-Bue;
Hvad her han hedde, det veed Enhver,
Som har sin Gud og Bibel kiær,
Men hvad han hedder nu hos Gud,
Skal Engle for os sjunge ud,
Naar vi med ham forsamies.
- 2 Han lukked op den Herrens Bog,
Som var saa fast forseiglet,
Han saae, paa Herrens Syner klog,
Guds Herlighed i Speilet,
Med Mund og Pen paa Moders-Maal
Han trodsed Band og Staal og Baal,
Men hvad der trodsed Herrens Ord,
Det sank i Aske, sank i Jord,
For Herrens Torden-Kiler!
- 3 Trods List og Vold, trods Band og Baal,
Gik Ordet vidt om Lande,
Med Liv paa Folkets Tunge-Maal
Alt op til Nørre-Strande:
Det lød ved *Donaus* Kilde-Væld,
Det høit gienlød fra *Dovre-Fjeld*,

Ved *Bloksbjerg* og ved *Hekla* klang
Det liflig sødt i Kirke-Sang,
Da var det Lyst at leve!

4 Der han gik hjem, den fromme Mand,
Til Fader i det Høie,
Da sørged Christne vidt om Land,
Saa vaadt var mangt et Øie,
Han fulgdes til sit Hvile-Sted
Af lærde Mænd og Læge med,
Ja, mangen Ridder, giæv og bold,
Med Taarer salved da sit Skjold,
Dog Herrens Ord dem trøsted!

5 Naar Herren saæer sin gode Sæd,
Sig Fienden ei forsummer,
Han Klinte strøer paa samme Sted,
Mens Folket rolig drømmer:
Mens Folket sov, de lærde Mænd
Om Bogen streed med Mund og Pen,
Da gik det, som det maatte gaae,
At Klinten voxde høit paa Straa,
Og Kornet krøb i Jorden.

6 Trehundred Aar hinanden jog,
Og daglig blev det værre,
Saa Fiendens Tal hvert Aar tiltog,
Og Vennerne blev færre!
Den *Bibel* Synden tugter haardt,
Den piner os, o, tag den bort!
Saa hvisked det i mangen Vraa,
Og deres Børn, som hvisked saa,
De raabde høit det Samme.

7 Der gik saa sladseligt et Tog,
Af Høie og af Lave,
De agtede vor Herres Bog

Hos *Luther* at begrave,
De To, saa raabde vilde Flok,
Til Fædrene var gode nok,
Men vi har Kraft og Dyd og Kløgt,
Kom ei til os med Herrens Frygt!
Vi voxet er fra Risett!

8 Der gik fuldmange lærde Mænd
I Spidsen af den Skare,
De spotted kiækt med Mund og Pen
Guds Ord det dyrebare,
Det var fuldnykelig en Gang,
Forlorne Skjalde glade sang,
Og Klerkene paa Skræmt kun lod,
Som om de stod den Flok imod,
De flygted eller fulgde!

9 *Lutherus!* paa det høie Nord
Prophetisk du har peget!
Der, sagde du, skal boe Guds Ord,
Naar det fra os er veget!
Ak, vil dit Folk Guds Ord forsmæe,
Da gid det sees, du kunde spaae!
Bliv'r Ordet huusvildt trindt om Land,
Gid aldrig dog af Bøg og Gran
Det fattes her en Hytte!

No. 9. *)

1 Ved Babylons Floder
Vi sorgende sad,
Og græd for vor Moder,
Den hellige Stad,
Lod Harperne hænge.

*) Efter den 137te Davids-Psalme.